

הצבא המצבי הצליח להקים את ראש-הגשר לפלישה אבל תנופת

ההתקפה אבדה * שריון צה"ל חצה את התעלה ודהר לכיוון פאהדי

רושם. כן. כן. לא, אדוני, אני מציע שנחכה ללידיות גוספות. הוד-מלכותו הלך לישון בשתיים לפנות בוקר. אם אדוני עומד על כך. טוב. אני מחכה להודעה.

הוא הניח את השפופרת ונאנח אנתה צמוקה. עוד התקפה ישראלית. הסלים נשמע עצי בני וסודאג. אבל זה לא דבר חדש. הוא עמיד עצבני וסודאג. כל פעם שהישראלים יורים יריה חושב שצריך להזעיק את ה'מלך'.

הפעם באמת נשמע סודאג. התקפה אחי"רית... נו, גם זה כבר לא חדש... אולי בכל זאת להעיר את המלך? ... אם זה כלי כן רציני, לא יזיק לו לישון עוד מעט... נחכה שיהיו עוד פרטים.

ובכלל — למה זה צריך לקרות לזו למה לא יכלו הישראלים לחכות עוד שעתיים, שסיים את המישרת שלו?

הסלפון צילצל שנית. אלי-סמראי הרים את השפופרת, הקשיב למילים הראשונות, ופניו הרצינו. ביד שמאל ישר את עיניו. כן, אדוני. כן, כן.

הכן אדוני שלו היה הפעם הרבה יותר נמרץ, כי מן העבר השני דיבר הרמטכ"ל. כן, אדוני. מייד. אדוני רוצה להמתין על

הקודמות היו תוקפים במספר קטן, והת' רכזו על מסרות מישיות, כמו מחנות של אל-פתח. הפעם באו בגלים, לכל אורך ה' חזית, והתרכזו על מיצבי הצבא: גם צבא ירדן וגם הצבא העיראקי.

באותו זמן נע גם השריון. על כן היה ברור, שאין זו פעולת-תגמול גוספת. זהו סיבוב חדש במלחמה. אופי הפעולה התבחר בשעות הבוקר המוקדמות: לחץ והטרדה לכל אורך הירדן — אבל חזרה צמוקה של חי"ר ושריון לפינה ההררית שבנקודת-החיכוך של גבולות ירדן-סוריה-ישראל: המובלעת, העיראקית" שבהרי גילעד.

כעבור עשר שעות של לחימה היה חיל-המישלות העיראקי — ואיתו יחידות-המישנה הירדניות — מרוסק ומחוסל. הדרך מורחה וצפויה — אל המידבר ואל הר הדרוזים — היתה פתוחה. ברך דרומה, המובילה ל-עמאן, עוד ניצב הצבא הירדני, מתכוונן לקרב המכריע.

***

הרמטכ"ל מבקש פגישה

ה'נרדלרף עבד-אל-סול אלי-סמראי הק' שוב לקול הקיק מבעד לשפופרת ה' טלפון. כן, אדוני. אני מבין. כן אדוני. אני

סיפור זה הוא דמיוני לחלוטין. אבל הרקע שלו אינו דמיוני כלל וכלל. לדעת משה דיין, תיתכן מלחמה עם מצריים באביב או בקיץ; לדברי שרי-הבטחון המצרי מחמוד פאווי השבוע, מתכוון הצבא המצרי למלחמה — מתוך הערכה שסיכוייו לחצות את התעלה ולחדור לסיני הם 50%. חשש זה הוא העומד מאחורי החלטתן הנחושה של ארבע המעצמות הגדולות לכפות הסדר על ישראל והערבים. הן משוכי-נעות, שבלי התערבותן יתדרדר המצב — עד שלא יהיה מנוס מהתפוצצות. ואז, זה מה שיקרה:

מאת שלום כהן

ההרוגים כבר עלה ל-42, מהם 28 נשים וילדים.

ההחלטה על מימדי התגובה היתה מדי-נית, והיא התקבלה בדרג הממשלתי. תהה התבקש המטה להבטיח את ביצועה המהיר. שעת השי"ן: 04.00 — פחות משבוע שעות מאז נחתו הפצצות על חדר-האוכל של הקיבוץ.

שעות של תכונה קדחתנית. הזת כוחות, תידרוך, קביעת יעדים ומשימות. המהלומה הראשונה תונחת עם הגץ השחר.

המטוסים הופיעו ממזרח, נמוכים מאד — כאילו זינקו מתוך הקרניים של השמש ה' צולה. מטס ועוד מטס ועוד מטס. בסעמים

ה קרה בליל החג. לכן רבים מאורחי ישראל, שלא קיבלו עיתונים ולא פתחו את הרדיו, לא ידעו אפילו שהמלחמה החלה.

חדר-האוכל של דגניה ב' היה מלא חברים ואורחים. מקהלת ילדי המוסד החינוכי הסי' תדרה על הבמה, מחכה למלא את חלקה בתוכנית הערב. המנצח לחש את הוראותיו האחרונות. הוא הרים את שתי ידיו, וכל המסובים באולם הגדול הפסיקו את שיחור. תיהם. המנצח חיכה כמה שניות, שהשקט המוחלט ישתרר, ואז הוריד את ידו הימנית. 30 הפיות של ילדי המקלה נפתחו —

אבל במקום שיר-הלכת המתוכנן נשמעה צחחות-אימים. כי באותה שניה ממש פגעו פצצות ה'

„כוחותינו צלחו את

הקו? טוב מאד, אדוני. אודיע לו מייד. הוא הביט בשעון. השעה היתה 5.05. עב-רו 65 דקות מאז טתחו הישראלים בהתקפה האחרית. הוא נטל את השפופרת של טלפון לבן, חייג שני מספרים, והמתין לתשובה. הוד מלכותך, הודיע, כאשר הרומה השפיר פרת בצד השני, הרמטכ"ל מבקש ראיון ברגע שיהיה נוח להוד-מלכותך.

קולו של חוסיין, עבה ונומך אפילו מבעד לטלפון, נשמע ער לגמרי: "מה קרה?" "חיל-האוויר הישראלי תוקף בלי הפוגה מאז ארבע בבוקר. שריון ישראלי מתקדם בציר אופ'קים-אירביד, ובציר עקרב-רפיד."

חוסיין קלט את האינפורמציה, חשב רגע ושאל: "ובדרום?" "רק ארטילריה, השיב ראש לישכתו. וכאילו רצה לטהר את כבוד הצבא ההאשמי. הוסיף: "ורים משני הצדדים."

***

אחרי אירביד — עמאן? מאן התעוררה לקול צמירות האו-עקה נגד התקפה אחרית. תחנת השי' דור עוד לא החלה את שידוריה, לכן לא ידעו תושבי הבירה מה בדיוק קרה; ומכיון שלא נשמעו שום התפוצצויות, האמינו ש' זאת אחת מן האופקות שהתרגלו אליהן ב' חורשים האחרונים.

אבל כאשר החלו שידורי היום במארשים במקום בפרק-הקוראן הקבועים, היה ברור שקרה משהו בחזית. וכאשר הודיע הקריין, כי מייד ישורו הודעה של המלך חוסיין אל העם — היה ברור שקרה דבר חמור במ' יחד.

المملكة الأردنية الهاشمية

أضيق العذبة
الرائس جمال عبد الناصر
القاهرة
تحية وسلام، اضيق جمال -
هذا هو نداء من اعماق الدماء
نداء الشرف العرب المناضل
نداء الوطن العرب السيب
המכתב ההיסטורי
נשלח עליידי המלך חוסיין לגמאל עבד-אל-נאצר, בבוקר שבו כבש צה"ל את הרי גילעד. תחת שמל הממלכה ההאשמית כהן חוסיין: "אחינו היקר, הנשיא גמאל עבד-אל-נאצר, זוהי קריאה שמעמקי הדמים; קריאת הכבוד הערבי הלוזם; קריאת המולדת הערבית השדודה..."

קאטיושה בחדר-האוכל הגדול באורחים. האורות כבו, ורק לאור הדליקות שפרצו בפינות השונות של האולם ניתן היה לראות את המהומה וההרס הנוראים. פקודות מנור-גדות התעופפו לכל עבר: "לשכב! לשכב!" ו"להתפור! לצאת למיקלטים!"

***

העיראקים יורים ראקיטות

הודעה על ההתקפה הגיעה אל-לרף הפיקוד הצפון בשעה שישב בחדר של ידיים בקיבוץ גינוסר. נהגו דפק בדלת, ביקש סליחה ולחש באוזניו: "מבקשים אותך למשור, המפקד."

בוזע נטל את המיקרופון וניסה לקרוא משהו. קולו לא נשמע, כי זרם החשמל ניתק. ריח אבק-השריפה החריף-מתתק הח' גיק את הגרונות, וכעבור כמה שניות פינן הצריחות החדות את מקומן לגניחות חר-גניות, ממויכות, מלאות כאב והלם.

בחוז נשמעה יללת הצופרים, שצויתה על החברים לרדת למיקלטים. אבל החברים היו כולם בחדר-האוכל, וגם אילו יכלו לרוץ למיקלטים לא יכלו לנתק את עצמם ממחזה האימים ומן הגניחות. "רומא! רומא! חר' בש!" קמה הקריאה, כמו בשדה-קטל.

כ אשר התכנס המטה לישיבה דחופה, היתה התמונה עוד יותר קודרת: מספר